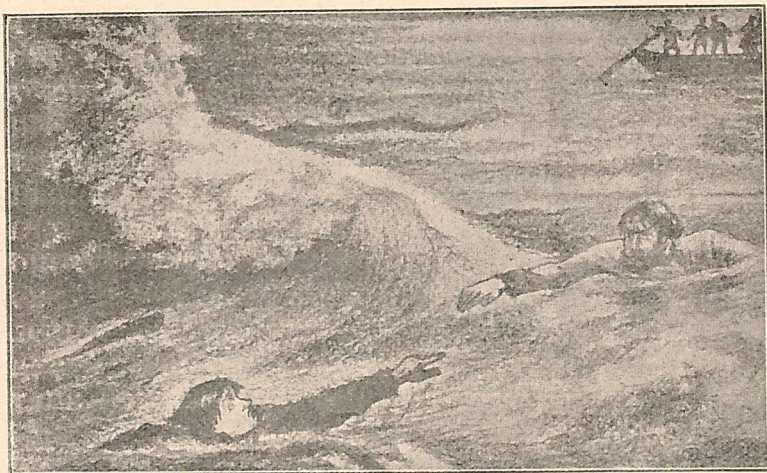

сохъ на рѣцѣтъ си при родителитѣ му, тѣ толкова ми благодариха, като да бѣхъ тѣхенъ роденъ братъ: казаха при туй, че до животъ не ще забравятъ това. Искаха на своя смѣтка да ни отворятъ единъ дюкянъ, но азъ не се съгласихъ, та за сега зехъ отъ тѣхъ пари на заемъ, а послѣ ще имъ върна сумата.

— Майко Божия, можехъ ли да се надѣвамъ на такова щастие!...

— Ехъ, отначало ще ми бѣде малко мъжничко далече отъ обичното ми море, но нищо, каза Валентинъ. Всѣки день пакъ ще идвамъ да ловя риба, която ще можемъ вече да продаваме въ собствения си дюкянъ.

Валентиновата жена се усмихна радостно и прѣдаде на рѣцѣтъ му момиченцето,